

V strahu, da bi v paganski družini svojega očeta ne izgubil milosti, ki jo je prejel pri svetem krstu, je šel prostovoljno v pregnanstvo. K temu ga je spodbujala vera v Jezusa Kristusa, ki je zapustil nebesa in prišel radi nas na revno zemljo. Da bi bil bolj podoben Zveličarju in bi živel nepoznan, šel se je učiti za krojača. Do njegove smrti nihče ni zvedel, da je kraljev sin. Poglej moč sv. vere, ki je naredila iz mladega kraljeviča tako zvestega posnemovalca Kristusovega!

Kako plačilo je pač prejel ta kraljevič v nebesih! Saj je že na zemlji Jezus obilno poplačal one, ki so verovali. Iz zgodeb sv. pisma ti je znano, da je čudežno ozdravljenim navadno rekel: „Pojdi, tvoja vera ti je pomagala!“

Ljubi otrok, ti veruješ v Boga, očeta vsemogočnega. Imej živo vero in ljubi iz vsega svojega srca svojega Stvarnika. Posveti mu svojo mladost! Ti veruješ v Jezusa Kristusa, Sina božjega, ki je prišel k tebi pri prvem sv. obhajilu. Varuj se torej greha, da ne prideš v oblast hudobnega duha in da ne bo nad teboj zgubljena dragocena Jezusova kri! Ti veruješ v sv. Duha, delivca vseh milostij. Skrbi, da bo s posvečujočo milostjo božjo vedno ozaljšana tvoja duša, in nikdar ne pozabi, da si živ tempelj sv. Duha.

Al. Stroj.

V snegu.

Glo vam je bilo veselje tam za vasjo, kadar smo imeli južen sneg. Vpili in kričali so otročaji, da se je čulo do Zmaznikove koče, kjer je stari, na pol hromi ded zrl skozi okno in kimal z glavo:

„A, da! Tudi mi smo bili taki, tudi mi!“

In ded se je zamislil; ustnici pa so se mu gibali, kakor pri molitvi.

Zunaj pa je zaklical županov Ivanek razposajenim dečakom:

„Nehajte s kepanjem, nehajte! Sezidali bomo hišo!“

„Hišo, hišo!“ kriknili so nekateri in se postavili okoli Ivanka.

„Toda kako?“ vprašali so.

„Le počakajte!“ rekel je Ivanek. „Naj pridejo vsi.“

Počasi so se zbrali vsi, ker Ivanka so imeli radi vsi. Vedeli so, da je on najbolj iznajdljiv v vsaki stvari. Kakor je bil njegov oče spoštovan in ugleden mož v vsem okraju, tako je tudi Ivanek prvačil vaški mladini.

„Hišo bomo zidali!“ ponovi še jedenkrat Ivanek.

„Saj je ne moremo!“ ugovarja jeden.

„Zakaj ne?“

„Kako pa naredimo streho? Zato rabimo palic in desk, teh pa nimamo.“

„Kaj boš ti pravil! Nič ne rabimo. Najprej naredimo velik kup snega, potem ga pa samo izkopljemo in izdolbemo.“

„Pa to se bo podrlo.“

„Nič se ne bo podrlo, če bomo prav delali. Bodete že videli!“

„Pa z rokami ne moremo narediti velike kopice.“

„Ah, saj imamo lopate“, méni Ivanek že nekoliko nejevoljen. „Kdor je pa nima, naj jo pa teče domov iskat, če se mu ljubi. Drugi naj pa tako pomagajo.“

Tako so bile odstranjene vse težave in mladi junaki so se urno lotili dela. Ej, to so vam sukali težke lopate, vse drugače, kakor v šoli peresa! Znoj jim je lil s čela, toda nobeden ni opešal, nobeden ni odnehal, dokler niso nametali snega za poldrug meter visoko in več metrov dolgo in široko.

„Dovolj bo“, méni Ivanek, brisaje si mokro čelo.

„Sedaj pa le pazite, ker pravo delo se šele začne!“

„Le počasi, le počasi!“ ukazuje. „Naredili bomo dva vhoda, na vsaki strani jednega. Le pazite, da se kdo ne zadene ob zid. Vidite, kako gre to lepo. Se okna bomo napravili!“

Delo je šlo urno izpod rok. Pustili so samo za ped debel zid, ki se je v podobi kupole dvigal višje, kakor je segala glava največjega mladih stavbarjev, Slanetovega Toneta, ki pa je hodil kljub svoji dolgosti šele v drugi razred. In še brati ni znal dobro!

„Vidite! Kaj sem vam pravil?“ vpraša Ivanek ponosno. „Kaka palača je to! In brez palic in desk, čeprav si ti France prej ugovarjal!“

„Tako hišo seveda! Toda jaz sem mislil z ravnimi stenami, ki bi bila tudi lepša!“

„Seveda, lepša! Kaj se tebi ne zdi vse lepo! Ta je vsaj cerkvi podobna!“

„Pa naj bo!“ odjenja France.

Ivanek je sedaj zlezal skozi vrata v ‚hišo‘ in se notri zravnal pokonci.

„Hej, ali me vidite? Vidite, koliko prostora je notri? Stojim lahko, pa je še precej visoko do stropa. Spali, jedli in pili bi lahko notri.“

Sedaj so hoteli vsi notri ogledat si delo svojih rok. Pa Ivanek je skrbel za varnost poslopja. Drug za drugim so lezli na jedni strani notri, na drugi ven, da je vsak videl vse.

„Kaj pa sedaj?“ vpraša France Ivanka.

„Kaj?“

„S hišo.“

„Stala bo, dokler je ne bomo podrli.“

„Jaz vem, kaj storimo!“

„Jaz tudi, jaz tudi!“ oglasi se Sočnikarjev Pepe.

„No, kaj?“

„Od daleč se postavimo, pa streljajmo na hišo, dokler je ne razrušimo.“

„To ni nič! Mi naredimo celo vojsko!“

„Vojsko pa vojsko!“ prikima Ivanek.

„Razdelimo se v dva dela. Jedna polovica bo branila hišo, druga jo pa napadovala in jo skušala podreti.“

„Z rokami?“

„Ne. Samo s kepami. Z rokami bi šlo prehitro in pa še stepli bi se nazadnje.“

„Saj smo se že večkrat, France“, smejali so se mu.

„Da, pa v snegu se valjati ni prijetno.“

„Jaz branim hišo. To bo naša trdnjava!“ reče Ivanek. „Kdo pa bo poglavar nasprotnikov?“

„France naj bo!“ zakričali so.

„O, jaz!“ rekel je France in kar samo se mu je smejalo. „Sedaj boš gledal, Ivanek!“

„Le počakaj, France! Bomo videli, kdo zmaga! Toda, kdo bo pri tebi in kdo pri meni?“

To določiti je bila težavna stvar. Večina bi bila rada branila z Ivankom trdnjavo, toda France s tem ni bil zadovoljen, posebno, ker je imel Ivanek na svoji strani največje in najspretnейše vojščake. Pa po dolgih prepirih in razgovorih so se vendar zjediniли.

„Kdaj pa začnemo?“ vpraša France.

„Pojdite na konec polja za ono grmovje. Potem pa začnite, kedar hočete in od katere strani vam je ljubše!“

France je bil zadovoljen in je odšel s svojo armado. Takoj pa je ukazal Ivanek:

„Brž delajte krogļe! Sedaj imamo dovolj časa. Potem nam ne bo treba se priklanjati in muditi se z delanjem kep. To jih bomo!“

Toda France je bil nevaren sovražnik. Ravno v največjem delu so bili Ivankovi vojaki, ko se prikaže nekaj nasprotnikov ob robu njive. In, bum, bum, priletele so prve snežene krogļe mej presenečeno vojaštvo. Jedna je zadela Ivanka v nogo, druga je priletela Ločnikarjevemu Pepetu v hrbet, tretja pa je celo prodrła steno snežene trdnjave, da je nastalo v njej malo okroglo okence. In takoj za prvimi priletele so druge, ki so dobro merjene zopet zadele.

„Ne stojte na kupu! Narazen stopite!“ zakričal je Ivanek. „Mečite, mečite! Pa dobro merite! Živio!“ In Ivanek je vrgel prvo, drugo, tretjo v najbližjega, da je nemilo zaječal in se obrnil v beg.

„Beži, beži!“ zavpili so Ivankovi pristaši. „Ha, ha, ha! Sram ga bodi!“

„Sem pridite, če vas ni strah!“

„Le bežé, že bežé!“

Res je bilo opaziti pri nasprotnikih neko umikanje. Zdelo se je, da je silna množica kep jih odgnala za trenutek.

„Pa to niso vsi!“ méni Ivanek, ki je šele sedaj opazil, da nekaj sovražnikov manjka.

Ta hip začuje strašen krik za hrbtom in spredaj. France je poslal oddelek svojih vojakov, ki so sedaj napadli sovražnika od zadaj. Sam pa je začel bitko znova z dvojno močjo. Ivanek je bil zajet.

Strašen boj se je sedaj vnel. Silen krik se je dvigal proti nebu, kroglice so letale po zraku v nepretrganih vrstah sem ter tje, po snegu so se prekopicovale trupla padlih junakov, lica so žarela, očesa se iskrila! Marsikdo je bridko zastokal, zadet na vratu od ledene kroglice in zvijsal se je, ko mu je mrzla voda kapala po hrbtu; marsikdo se je izpodtaknil in se zavalil v sneg; a tudi marsikaka kroglica je zašla v trdnjavo, ki se je začela na jedni strani podirati — — —

A kljub temu je Ivanek zmagoval. Nasprotniki so se umikali, začetka počasi, potem hitreje. Na jedni strani je bil napad srečno odbit. Samo France se je še branil.

„Sedaj pa naprej!“ kriknil je Ivanek. „Za menoj!“

In stekel je naprej. Za njim pa so se podili njegovi tovariši. France pa se je obrnil in zbežal!

„Za njimi, za njimi!“

Vsi so jo udrli za premaganci, ki so tekli proti vasi, kar so jih nesle noge.

„Le za njimi! Zmaga je naša!“

„Živio!“

Za beguni mečejo, kar jim pride v roko. Sedaj ni časa, delati kepe! Ob robu je dovolj kosov ledu. Ta se dá sedaj dobro porabiti. Prvi je seveda Ivanek.

Cin! Šipa na oknu Zmaznikove kočje je zazvenčala. Kos ledu je priletel v okno in padel naravnost pred starega deda. Pregarjavci se ustrašijo, obstojé.

„Kdo je to storil, otroci?“ vpraša ded skozi okno.

Vse tiho. Nihče se ne oglasi. Vsi se pogledujejo mej seboj, kakor bi hotel vsak zvaliti krivdo na drugega.

„No, kdo je?“ vpraša ded še jedenkrat.

Par trenutkov je zopet vse tiho. Potem pa stopi Ivanek naprej in reče:

„Jaz, ded!“

„Tako, tako! Pridi no noter, Ivanek!“ odgovori ded, zapre okno in zamaši luknjo s papirjem.

„Ti torej, si ubil okno!“ reče nato Ivanku, ki je stal pred njim s povešenimi očmi. „Glej, glej!“

„Saj nisem nalašč. Franceta sem mislil, pa sem zadel okno.“

„Tako, tako! Ali pa veš, kaj si vrgel?“

Ivanek je molčal.

„Led si metal, led! Ali ne veš, kako je to nevarno? Kaj bi bilo, če bi ga zadel po nesreči v oko?“

Ivanek je molčal.

„To je ravno tako, kakor bi metal kamenje. Ali poznaš Klančnikovega očeta?“

„Da.“

„Seveda poznaš. Vidiš, Klančnikov oče vidi jo samo z jednim očesom. Drugega pa jim je nekdo izbil po zimi z ledeno kroglo. Pa tega je že davno, davno!“

„Povejte ded, povejte!“

„Drugič, Ivanek. Sedaj ni časa. Glej, poldan bo in doma te čakajo. To tudi ni lepo, da si ves ljubi dan v snegu. Pa ledu ne smeš več lučati! Si čul, Ivanek?“

„Da, ded!“

„Sedaj pa le pojdi!“

„Toda šipa?“

„To ti naj bo odpuščeno, ker si govoril resnico. Le priden bodi, Ivanek. Z Bogom!“

„Z Bogom, ded!“ vskliknil je Ivanek veselo in odskakal iz hiše bolj zadovoljen in radosten, kakor bi bil petkrat zadel Franceta v vrat.

„Ded niso hudi!“ povedal je tovarišem, ki so še čakali pred hišo.

„Ded niso hudi!“ zakričali so vsi razposajeno, ker deda so imeli radi vsi. Saj nihče v celi vasi ni znal praviti tako lepih pravljič in pripovedk kakor Zmaznikov ded. „Ded niso hudi!“

Ded pa je smehljal se zrl za njimi in solza se mu je utrnila.

„Prav taki, kakor so ti, smo bili mi, prav taki!“

Glávor.

Čésto . . .

Čésto še v dôbi pomladni
Vetri zavejejo hladni —
Mlademu srcu preteči
Smrtno pogubo — noseči!

Varuj, o dete, si cvetje
Svoje varúj mladoletje — —
Vetrov ti boj se premraznih,
Tvojemu srcu — poraznih!

Posavska.

